

ἀναδροσίζω ΑΚαμπάν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 133
ΑΜελαχριν. αὐτόθ. 245.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. δροσίζω.

Παρέχω εἰς τινα δροσίαν, δροσίζω: Ποίημ.

Ν' ἀναδροσίσουνε τῇ γῇ ποῦ βαλαντώνει ὁ ἥλιος
(ἐνν. ἡ δροσιά καὶ τὸ νερὸ) ΑΚαμπάν. ἔνθ' ἀν.

ἀναδωκιάζω ἀμάρτ. ἀναδουκιάζον Λέσβ. ἀνα-
δουκιάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀνάδωκα ἀορ. τοῦ ρ. ἀναδίνω.

Ἀπορροφῶ ὑγρασίαν, ὑγραίνομαι. Συνών. ἀναδίνω
B 5, ἀναδοτῶ 2, ἀναρρίχνω.

ἀναδώκισμα τό, Λέσβ. ἀναδώκισμαν Λυκ.
(Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδωκιάζω.

Ὑγρασία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκισον.

ἀναδωμός ὁ, Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδώνω, δι' ὃ ἰδ. ἀναδίνω.

1) Ἐπιστροφή πράγματος εἰς ἐκεῖνον παρὰ τοῦ ὁποίου
ἐλήφθη Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Δανεικὸ προσάναμμα ἀνα-
δωμὸ δὲν ἔχει (ἐπὶ πράγματος εὐτελοῦς ἔστω καὶ χρησίμου
μὴ ἀποδιδόμενου). 2) Ἀναζωογόνησις, εὐδοκίμησις,
ἐπὶ φυτῶν Λεξ. Δημητρ.: Μὲ τῇ βροχῇ ὅλα τὰ σπαρτὰ
εἶχαν ἀναδωμό. 3) Ἀναζωπύρῃσις, ἐπὶ πυρὸς Λεξ.
Δημητρ. Συνών. ξαναφούντωμα. 4) Ἀνάκτησις
σωματικῶν δυνάμεων, ἀνάρρωσις Λεξ. Δημητρ.: Ἀναδω-
μός ἀπὸ τῇ ἀρρώστια. 5) Ἡ ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνάδοσις
ὑγρασίας Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκισον.

ἀναδωπά ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναδωπός.

Οὐχὶ σφικτά, χαλαρῶς: Ἀναδωπά ζοῦσε με (ζοῦσε
= ζῶσε). Συνών. ἀναλυτά, χαλαρά, ἀντίθ. σφικτά.

ἀναδωπός ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδώνω, δι' ὃ ἰδ. ἀναδίνω, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ωπός.

1) Ὁ ἀναδίδων ὑγρασίαν, ὑγρὸς Κρήτ.: Ἀναδωπὸς
τοῖχος. Ἀναδωπὸ χωράφι. Συνών. ἀναδωτός. 2)
Ὑδαρὴς Πελοπν. (Λακων.) Συνών. νεροὺ λλός, ἀνα-
λυτός.

ἀναδωτός ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδώνω, δι' ὃ ἰδ. ἀναδίνω.

Ἀναδωπός 1, ὃ ἰδ.

ἀνάερα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀνάερα Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάερος (II).

1) Πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλὰ πολλαχ.: Ἐπῆε ἀνάερα Κεφαλλ.
Τ' ἄχερα πετᾶν ἀνάερα ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 68.
Τὰ βόδια ξεφρενισμένα σέργανε τὸ ἀλέτρι ἀνάερα αὐτόθ. 40.
Ἀνάερα ἄνω ἀπὸ τὸ κορφοβούνη τὰ σύγγεφα μαζεύνουνταν
ὀλοένα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Μὲ τὰ χέρια ἀνάερα πρὸς τ' ἀστέρια

ΚΠαλαμ. Βωμ. 206

Πρὸ στρωτά, Μαριώ, τὸ πόδι, | παῖξε ἀνάερα τὸ μαντήλι,
σὰ σκασμένο ἀφρᾶτο ρόδι | μοιάζουνε τὰ δυό σου χεῖλη

Λαύρας ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 200

Κυπαρισσένιο ἀνάερα τ' ἀνάστημα σηκώνει

ΔΣολωμ. 149

Τὸ δέντρο σπρώχνει ἀνάερα πολλὰς κλαδιὰ χιλιάδες
αὐτόθ. 303

Βοοῦσε ἀνάερα τ' ἀθῶο τῆς Κρήτης αἶμα

ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 56. β) Χωρὶς πρόσψαυσιν τοῦ

ἐδάφους, ὑψηλὰ Ἀθῆν. (παλαιότ.) — ΔΣολωμ. 248: Ἄσμ.

Ἄλλοι ἀπ' τὴν πόρτα μπαίνουνε καὶ ἄλλοι ἀπ' τὸ παραθύρι,
τὴν ἀκριβὴ τῆς Σκλήραινας ἀνάερα τὴν πάνε

Ἀθῆν. — Ποίημ.

Χύνεται ἀνάερα τὸ σκυλλὶ τῆς δίψας λυσσασμένο

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. 2) Μεταφ. οἶονεῖ ἄνευ προσψαύ-
σεως τοῦ ἐδάφους, ἐλαφρῶς Λεξ. Πρω.: Περπατάει ἀνάερα.
Πβ. ἀλάφρα 2.

ἀναερίζω ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 7

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάερος (II).

Ὑψώνομαι εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζομαι: Ποίημ.

Τὰ ἡσκιώματα ἀλαφρὰ σκιρτοῦν ἔς τὰ πρῶτα φέγγη
κ' οἱ πάχνες σὰ φαντάσματα σκορποῦν καὶ ἀναερίζουν.

ἀνάερος ἐπίθ. (I) Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνά-
ερος Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀέρας.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀνανεώνεται ὁ ἀήρ, ὁ μὴ
ἀερίζομενος Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶναι
ὀλοτέλα ἀνάερος Λεξ. Πρω. Σπίτι ἀνάερος Λεξ. Δημητρ.
Τόπος ἀνάερος αὐτόθ. Ἀντίθ. ἀερίκος 2. 2) Ὁ μὴ
ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου, ὑπῆνεμος Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀπάγκειος,
ἀπάνεμος.

ἀνάερος ἐπίθ. (II) πολλαχ. ἀνάερος ἐνιαχ. βορ.
ἰδιωμ. ἄναρος Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ. ἄ.) ἐνάερος
Θήρ. κ. ἄ. ἀνάερος τό, Πελοπν. (Λακων.) ἀνάερος Ἡπ.
(Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ἀέρας. Πβ. καὶ τὸ
μεταγν. ἐνάερος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ εἰς τὸν ἀέρα εὐρισκόμενος ἢ
κινούμενος, ἐναέριος ἔνθ' ἀν.: Τὸν εἶδα ἔς τὸν ὕπνο μου
πῶς ἐστεκόταν ἀνάερος Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Ἐπῆε - ἐσηκώ-
θηκε ἀνάερος (ἔφυγε τάχιστα οἶονεῖ ἀρθεὶς ἐναέριος, ἔγινε
ἄφαντος) Κεφαλλ. Ἐνάερος ἦφνε (συνών. τῇ προηγουμένῃ)
Θήρ. Διὰ ἄναρος (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων. Μάν.
|| Ποίημ.

Ἀνάερε λύχνε, οὐρανικέ, ὅπ' ἄγγελος σὲ ἀνάφτει

νά σημαδεύης ἔνωρα τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας

(ταῦτα λέγονται εἰς τὸ ἄστρον ἀποσπερίτης, δηλ. τὴν
Ἀφροδίτην) ΚΚρυσταλλ. Ἔργα 2,67

Ἡ σκόνη πῆρ' ἀνάερος δρόμο

ΑΣικελιαν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 400

Μέσα ἔς τὴν μπόρρα ἡ ἀστραπὴ ἀνάερα φίδμα σπέρνει

ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 274

Φεύγει ἀνάερα σὰ διαβατάριχο πουλλὶ

(φρ. φεύγει ἀνάερα = φεύγει ἐναερία ἤτοι ταχέως) ΜΦιλήντ.
Θρῦλ. 17. Πβ. παράερος, συνάερος. β) Ἀφαντος
Θήρ.: Ὁ κλέφτης ἔγινε ἐνάερος. Συνών. ἄρατος. 2) Ὁ
οἶονεῖ εἰς τὸν ἀέρα ἱστάμενος ἢ ἀπὸ ἀέρα ἀποτελούμενος,
ἐλαφρὸς, ἄυλος πολλαχ.: Ἀνάερος κορμὶ Λεξ. Πρω. Ἀνάερα
σὰν νεραίδα Λεξ. Δημητρ. Παρθένες ἀνάερες ντυμένες μὲ
τ' ἀραχνούφαντα μαγνάδια τοὺς τὰ μεταξένια καὶ κατάχρυσα
(Νουμᾶς 10,379). Παλάτι ἀνάερος ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 29
|| Ποίημ.

Τὸ μαντήλι θέλω τ' ἀσπροκεντημένο

ποῦ μ' ἐκείνο ἀνάερα σέρνεις τὸ χορὸ

ΚΠαλαμ. Βωμ. 76

β) Τὸ οὐδ. οὐσ. 1) Μέρους εὐάερον Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. (Ζαγόρ.) 2) Ἡ ἐξωτερικὴ

παράστασις, ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου Πελοπν.
(Λακων.): Αὐτὸς ἔχει καλὸ ἀνάερος. Συνών. ἀέρας 2 γ,
ἰδεῖ, θεωρίά, παρουσιαστικό.

